

GÁL LÁSZLÓ VERSEI

GYERMEKVERSEK

1.

Karikát hajtok sebesen,
Erdőn, mezőn, hegyen át rohanunk,
Árkon, folyón, tengeren rohanunk,
A szellő vidám nótákat füttyöl,
A szél szomorú nótákat füttyöl,
A vihar duhaj nótákat füttyöl,
Az orkán ordít, egy vén fal ledül,
Rohan a karika egyedül.

2.

Az olló hol van, hol van az olló?
Fától fáig az ollót keresem.
S ha megtalálnám?
Más erdőbe mennék,
Csak addig kell, míg meg nem lelem.

Hol van az olló, az olló hol van?
Erdőtől erdőig keresem.

3.

Sötétben bújócskát játszottunk akkor,
Hogy megbújhassunk, én vele, ő velem.
Ő mindig más volt, én mindig kerestem,
S ha rátaláltam, akkor nem találtam,
S ha rámtalált, akkor vesztett el ő is,
És elvesztettem, hogyha rátaláltam.

Az élet bújt el talán a sötétben?

F Ű S T

Most még a hegyről lerohannánk,
mint valamikor, terike.
a kicsi mellét tapogatnám
s szemébe néznék: szeret-e?
terike, nagyanyó, szeret-e?

nagyanyó? hiszen volt nagyanyám is,
gyere csak, kislány, ülj ide.
vagy én csalok most, vagy te csaltál,
te ennyi idős sose voltál,
nagyanyó, kislány, csitri te.

s a nagyapám? csak nyögdécselted,
hogy ez fáj, az fáj, hasogat.
csak üldögéltél, ifjú ember,
s pipád szoptad a fa alatt;
vén diófa volt, jól emlékszem.

vagy én, vagy ők, vagy ez a játék,
vagy este van már, és csak árnyék
árad a falon, megdagad...
ez fáj, az fáj, és hasogat,
és könnyezik a füstje a cigarettának

T Ű Z

Mintha festő ült volna egy égbemászó
hatalmas létrán és seprő-ecsetje
nagy dézsa vérben,
vörös, vörös, vörös
vonalak, foltok, furcsa ábrák
fűrödtek fönn az esti égen:
éget egy iskola.

Hólabdáztak itt lenn, alattunk,
sebesen szálltak a csúszkák felett
és viháncoltak és hangosan nevettek,
a vörös fény boldog arcukra lépett
a gyerekeknek, s az iskola égett.

Ostoba lámpák vigyorogtak
s a fehér óra hullott a pernye,
hangosan káromkodott egy tűzoltó,
hogy hol van a vízcsap, az isten verje;
a hóhullásban nem találta.

Fehér világ, olyan volt, mint a holt,
elfolyt a vére, fel az égre folyt;
és nevetett a művész, a létráról lelépett,
a mű elkészült: vérpiros, hófehér;
égett az ég és a hó is égett.

VERSEK CÍM NÉLKÜL

1.

egy csöndes mosoly idegen arcon
autóbuszon talán vagy a piacon
sietős alkuvásban
gyűjtöm az apró örömöket
tegnap előre köszönt egy gyerek
a lépcsőházban és a képen itt a falon
egy új piros színpoltra leltem
amit nem láttam eddig
és egy szép szóra a könyvben amit olvasok
és ma nem fáj a fejem és a karom
és a felhős szürke ég tetején
a tavaszt ígérő téli nap rámkacsintott
búzáat szórtam a verebek elé
és nekem is van puha kenyerem

2

ezt tud mert bántják
mondtam és megszerettem
azóta olvasom
szép világokat jártunk be együtt
hegyoldalon és könyvoldalon
ez költő mondtam mert nagyon bántják
s mert szívében hordja a hegyeket
s mert harmat csordul tollából egyre
s mert mosolyog csak nem nevet
öt nagyon bántják mondtam mert költő
s mert világ van a tenyerén
mert gordonka bűg a szavából
s fekete felhők kék szemén
ő költő mondtam és megszerettem

3

pillangó szavak
tarkák és csupa ákombákom
és színek és puha bársony
és lopott méz a mezei virágból
és mennyi szép bánat
és mennyi halk öröm
és milyen zöld a hegytető
és a holnapot festi már pirosra
a nap az erdő mögött
és a forrásból friss víz csobog
és valahol csók csodálkozik
és benne a gyermek bámuló szeme
hull
hull
hull egy dal a messzi völgybe
piros lámpák integetnek kékek és sárgák

élni öröm
sírni öröm
halni öröm
ús ujjonganak a kertek alatt
és jajonganak a kertek alatt
és felrepülnek és lebegnek
és felrepülnek és lezuhannak
a pillangó szavak